

Arrest

nr. 205 032 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 mei 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 16 mei 2018 door de politiediensten aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en

Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [H.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: 03.02.2001

geboorteplaats:

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: [H.T.] °04.02.1998 Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 16/05/2018.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet conform artikel 5 van de Vreemdelingenwet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene kan niet aannemelijk maken hoelang hij reeds in België verblijft."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel kan, gelet op voormelde wetsbepaling, slechts in uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd voor zover het vaststaat dat de tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel imminent is. Dit wordt wettelijk verondersteld het geval te zijn in geval van een vasthouding met het oog op de tenuitvoerlegging van deze maatregel. De wetgever verduidelijkte dit wettelijke vermoeden zo als volgt:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.” (zie voorbereidende werken bij de wet van 10 april 2014 waarbij artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd vervangen, *Parl.St.* Kamer 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

In casu vecht verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2018 aan, genomen op grond van de artikelen 7, eerste en derde lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Dit bevel moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het komt bijgevolg voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, § 1, 5° *iuncto* 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Het thans bestreden bevel ging noch gepaard met een beslissing tot terugleiding naar de grens, oftewel een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn, noch met een beslissing tot vasthouding.

Verzoeker betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alsnog imminent is geworden op 26 mei 2018, datum waarop hij werd vastgehouden door verweerder op grond van de artikelen 24, eerste lid en 28, tweede lid van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). In de vasthoudingsmaatregel wordt verwezen naar een positieve Eurodac-hit voor Duitsland.

Artikel 24, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt als volgt:

“Wanneer een lidstaat op het grondgebied waarvan een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), zich zonder verblijfstitel ophoudt en waar er geen nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.”

Artikel 28, tweede lid van de Dublin III-verordening voorziet het volgende:

“Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.”

Er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker thans enkel wordt vastgehouden in het kader van een overdrachtsprocedure overeenkomstig de Dublin III-verordening en met het oog op een eventuele overdracht binnen het kader van deze verordening aan een andere lidstaat. Hij wordt niet vastgehouden met het oog op een tenuitvoerlegging van het thans bestreden terugkeerbesluit.

Zoals verzoeker correct stelt, is de bestreden beslissing een terugkeerbesluit dat hem in principe de verplichting oplegt om het gehele Schengengrondgebied te verlaten, behoudens dat hij beschikt over de documenten die zijn vereist om er zich naar toe te begeven of hij actueel nog een asielaanvraag hangende heeft in een van de Schengenlidstaten. Thans wordt verzoeker echter enkel vastgehouden om hem over te dragen in het kader van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat, niet om hem te verwijderen naar een derde land. Er blijkt niet dat de vasthouding op grond van de artikelen 24, eerste lid en 28, tweede lid van de Dublin III-verordening hiervoor reeds een indicatie inhoudt.

Verzoeker heeft tot 16 juni 2018 de tijd om tegen de thans bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring gepaard gaande met een gewone vordering tot schorsing in te stellen. Van zodra hij in kennis wordt gesteld van een eventuele nieuwe vasthoudingsmaatregel met het oog op de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, en waardoor de tenuitvoerlegging van deze beslissing alsnog imminent wordt, heeft hij de mogelijkheid om met toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij voorlopige maatregel in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van het schorsingsverzoek te vragen. Hij kan op deze wijze zijn rechten vrijwaren, waaronder zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals dit onder meer wordt beschermd in artikel 13 van het EVRM. Hij kan dus ten gepaste tijde, en indien een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing alsnog wordt overwogen, nog steeds in uiterst dringende noodzakelijkheid opkomen ter verdediging van de door hem aangevoerde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM bij een eventuele verwijdering naar Eritrea. Er blijkt niet dat deze procedure niet in redelijkheid mogelijk is voor verzoeker, in de thans voorliggende situatie.

In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond.

2.2.3. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. VAN ISACKER